

Повернути титул «житниці Європи»

50

– Василю Івановичу, а які результати мають хлібороби Черкащини? Чи вистачить зібраного, щоб забезпечити власні потреби і мати можливість експортувати зерно?

– Зерна в нас цього року досталось. Зібрано майже 900 тисяч тонн пшениці, із них продовольчої – 700 тисяч тонн. Для потреб хлібопечення в області потрібно близько 250 тисяч тонн, у тому числі для промислових хлібопекарень – 75 тисяч. Якщо відкинути зерно, закладене на насіння, це близько 130 тисяч тонн, то виходить, можемо спокійно експортувати майже 300 тисяч тонн збіжжя. А ще триває збирання кукурудзи, з урахуванням якої матимемо зерновий вал 2600–2700 тисяч тонн.

Тобто можемо зимувати цілком спокійно, знаючи про достатні запаси аж до врожаю наступного року, та ще й заробляти на експорті. Щоб зберігати вирощене, в області цілком досить елеваторів, потужності яких становлять 1 мільйон 400 тисяч тонн. Для експортування також створено необхідні можливості. Ціна, яка сьогодні встановилася, – 1540 гривень за тону пшениці, цілком прийнятна для сільгоспвиробників. Одна тонна кукурудзи, а її плануємо одержати по 55 центнерів із гектара, нині коштує 1400 гривень, що також непогано. Тож виробники зможуть поповнити свої ресурси для подальшого розвитку й ефективного господарювання. Тим паче що держава вже виділила кошти для відшкодування сільськогосподарським виробникам відсотків за кредитами, яких банки надали близько 400 мільйонів гривень.

– Наскільки активно виробники області продають вирощене за кордон?

– Тільки за останні 2–3 тижні пшениці поставлено на експорт майже сто тисяч тонн, крім того, експортуємо й кукурудзу, ячмінь,

про реальність такої перспективи розмірковує заступник голови Черкаської облдержадміністрації Василь КОРНІЄНКО:

– Продовольче питання завжди було в переліку найголовніших. Не знімається воно з порядку денного й сьогодні, коли на світових ринках зернових культур склався дефіцит. У країнах ЄС зібрано цього року аж ніяк не рекордний урожай, а Росія заборонила експортувати своє зерно через необхідність задовольнити власні потреби. У світі вартість зерна зростає. Водночас збільшується попит на український хліб. Отож маємо унікальну можливість зміцнити власні лідерські позиції як основного постачальника зерна на світовому ринку.

соняшник, ріпак. Отож Черкащина активно сприяє поверненню Україні титулу «житниці Європи».

– Очевидно, свою роль у стабілізації ціни на продовольство відіграє й Аграрний фонд, який має закуповувати у виробників зерно за рекордно високою ціною – 160–190 доларів за тону, тоді як трейдери намагаються придбавати його значно дешевше?

– Сподіваємося на це. Аграрний фонд активно закуповує збіжжя цього річного врожаю у сільгоспідприємств області. Це дасть змогу не тільки сприяти стабілізації ціни, а й створити резерв продовольства. До речі, завдання закласти в державні ресурси 52 тисячі тонн зерна та 55 тисяч – у регіональні також неодмінно буде виконане.

– Недавній ажіотаж із цінами, зокрема, на гречку, картоплю та інші продукти, викликає побоювання: чи не доведеться взимку обмежувати власні потреби?

– Я хочу заспокоїти мешканців насамперед Черкащини. І гречки, й картоплі, й цукру, й овочів в області цілком досить, щоб не панікувати. Для підвищення ціни немає жодних підстав. Їх накручують ділки від торгівлі, з якими ми успішно боремося. Візьмімо, наприклад, цукор. Нинішнього сезону його виробляють шість заводів області. Два з них – Тальнівський і Цибулівський – вперше відновили роботу 2010 року. За прогнозами фахівців, маємо зібрати близько одного мільйона тонн цукрових буряків, із яких виробимо сто тисяч тонн цукру. Враховуючи, що споживаємо майже 72 тисячі тонн на рік, вироблено, як то кажуть, вистачить із головою. Отож дефіциту цукру, інших продуктів не очікується.

– Обговорюючи продовольчу проблему, важко залишити поза увагою м'ясо-молочну тему. Хоч як прикро, а молоч-

не поголів'я останніми роками в області різко скоротилося. Та й м'ясна галузь тримається переважно на птахівництві, а точніше – на виробництві курятини...

– Цілком із вами згоден. Тому фахівці та місцеві органи влади й працюють над збільшенням поголів'я великої рогатої худоби та свиней. Я недавно приїхав із відрядження на Донеччину, де є наочні приклади розв'язання схожих проблем. Нині ведемо переговори, щоб наступного року в одному з районів нашої області розмістити сотисячник з виробництва м'яса із замкнутим циклом, який передбачає випуск комбікормів, вирощування свиней, їх забій та реалізацію через мережу магазинів. Також у стадії переговорів будівництво ще одного молочного комплексу на тисячу голів. Адже вирощене зерно даватиме значно більшу віддачу, якщо ми його не просто реалізуватимемо, а використаємо в фураж.

До речі, хочу поінформувати читачів, що нинішнього року вже припинилося скорочення поголів'я великої рогатої худоби, навпаки, за нашими підрахунками, воно зросло вже на 20 тисяч одиниць, у тому числі поступово нарощується й молочне стадо. А зменшувалася кількість корів у населення через низькі закупівельні ціни на молоко. Нині ситуацію вдалося змінити: здавачі молока одержують за кожен літр від 2 гривень 50 копійок до 2.80. До заготівлі молока та іншої сільгосппродукції долучається заготівельні кооперативи, активізувалися обласне та районні споживчі товариства.

Одне слово, перспективи в нас масштабні, але цілком реальні. Ось тільки сільгоспвиробникам та місцевим керівникам слід поставитися до розв'язання проблем, яких, хоч як прикро, на селі ще чимало, з усією відповідальністю.

Вів розмову Владислав КИРЕЙ.